

LLEVOR

Revista quinzenal.

SUSCRIPCIO

Trimestre.	Ptas. 1'00
Un nombre.	" 0'20

Nombre 24.—30 Maig 1909

Redacció y Administració
Plassa d'en Perpinyà, 4.—Granollers.

Rhum Quina y Colonia Higiene del cabell; te un perfúm suau y agradable, poseheix propietats sanitaris y tónicas que s'acomoden de un modo admirable, principalment pera l'ús de las senyoras.

PLASSA DE LA CONSTITUCIÓ N.º 33
— GRANOLLERS —

— Francesch Coma. —

BONCO VITALICIO DE ESPAÑA

Seguros vida

DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:

Carlos Guimerá PLAZA DE LA CORONA, 5
GRANOLLERS

El mejor tónico-recostituyente, tolerado por los estómagos más delicados

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

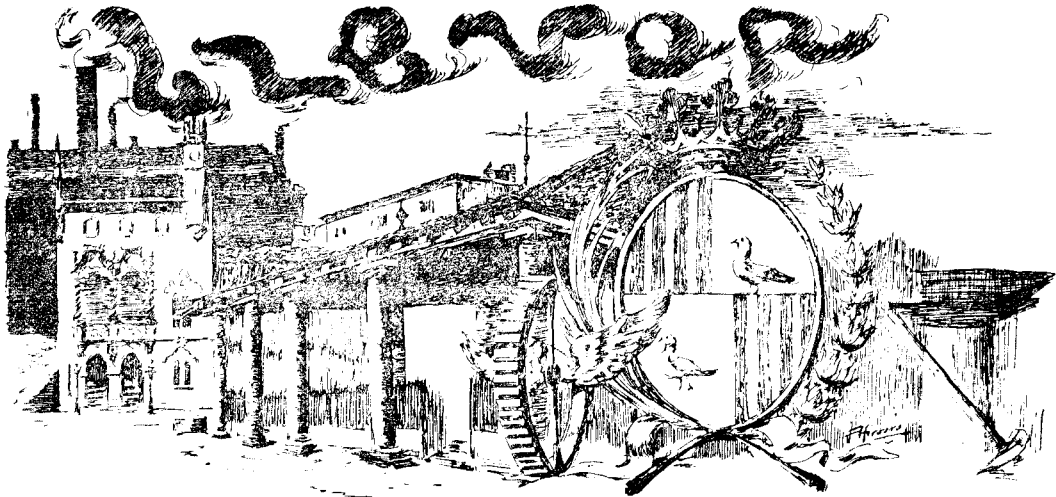
Abre el apetito, favorece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemia, cansancio habitual, loxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases. Pídase en la

Farmácia Gasset Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y 3
— GRANOLLERS. —

Casanovas y Freixas

— Carbones Minerales —

DESPACHO: RDA. S. ANTONIO, 82 PRINCIPAL.—BARCELONA.

Redacció y Administració, Plassa Perpinyá, 4.

CRONIQUE

De tot arreu

En le passade Pasceu'ls aucellistes d'aqueste vila celebraren lur feste, animade am la concurrencie de aucellistes forasters i am l'entussiasme que tots a l'hora sentien per llurs Petits empresonats. ¡Quin be de Deu de ternes enzebossats, ben propis se senten en les colles d'entussiasmes del cant dels aucells!

Nosaltres, potser per esser bon xic enamorats de tot lo que reflecti llibertat, aborridors perpetuus de tot lo que encloguï teranie; no la sentiem l'alegrie ni l'intima satisfacció que 's traslluï en els rostres dels aucellistes.

Nosaltres pensabem en les petites bestioles, nascudes per esser lliures i que per la voluntat de l'home, que vol gaudir llurs cants, les tenen empresonades, dins les gabies que'n nostre imaginació se ens forjaben com presons.

Canten, refilen ¡oh si! empró llurs cants son d'avorance a sa llibertat perdude, no son los cants alegrois de sos companys que creuen l'espai, que no estan subjectes a una ma feixuga, que'ls domine.

Altres cants s'hi senten, en quins se note prompte cert deix d'amargue tristese: el dels pobres aucells cees, el d'aquells pobres, a quins una ma despiadade, criminal podrien dirne am una agulle roente de foch, els hi erema'ls ulls pera que aixís, sensa la llum cantés am mes fermesa....

Si possible no es que's privi de tenir engabiats als aucells, per humanitat deuria privarse de ferlos cees i tocant a aquest punt deuria castigarse am ma pesante als contraventors: si be es cert que si'l poble rebés l'educació que deuria darseli, el mateix que ho fa se'n darí vergonye perque compendrie que no te res d'humà, ni denota tenir bon cor, el fer de butxi de les pobres bestioles. ...

FRANCESC BASSAS Y PALAUS.

PARCHES PADRELL

Evitan la esterilidad, el aborto y dolor de riñones, tan frecuentes en las señoras.

Depósito principal.—Baj San Pedro, 52.

Farmacia "Antigua del Doctor Padrell".=BARCELONA.

Esbozos etnográficos

NORTE AMÉRICA.

I

Cuando los europeos empezaron á colonizar lo que hoy conocemos por Estados-Unidos, no una sino varias razas fueron las que allí hallaron. Indígenas en el sentido que esta palabra debiera tener, no lo eran, pero si en la acepción que ha tomado. Aceptando para el hombre un centro único de creación, un solo *habitat*, claro que todas las razas pobladoras de los continentes, no son propiamente indígenas, sino forasteras, ó lo que es lo mismo invasoras. Pero como todas las razas ó la mayor parte de ellas han tomado, si así vale decirlo, carta de naturaleza en la región por las mismas habitada, es decir, se han transformado en hombres del país, por eso son y deben considerarse como indígenas á las razas y á los pueblos que en un determinado período, moral y físicamente hayan adquirido la marca del nuevo *medio*.

Así las razas que hallaron los europeos en el territorio del Norte-América eran, respecto á éstos, indígenas; extranjeros con respecto á los pueblos prehistóricos americanos, y estos á su vez igualmente extranjeros para el continente americano. Pero como los precolombianos todos habían sido moldeados por el *medio* del Nuevo Mundo, resultaban verdaderamente indígenas.

Sobre las razas prehistóricas que en América existían al invadirla los pueblos que se conocen con el nombre de indios, hoy por hoy es mucho lo que falta esclarecer. Tal vez con el tiempo pueda determinarse con más ó menos seguridad la *región habitat* de las mismas; tal vez reconstruirse con la antropología lo que corresponde al hombre físico, y con la etnografía parte de su civilización, como con el europeo. El conocimiento de todos los elementos necesarios para la aclaración del problema etnográfico prehistórico, es muy probable que siempre quede como un hermoso desideratum de la ciencia.

Entre los cultivadores de la prehistoria, la diversidad de criterio sobre el origen de los pueblos prehistóricos americanos es más aparente que real. Han hecho, sin embargo, afirmaciones de capital importancia. Han demostrado como una raza antiquísima de cabeza larga, ocupó parte del Norte, Centro y

Oriente de América, y como otra raza de cabeza ancha penetró después que aquélla en el propio continente. Las dos razas, para nosotros, no son propias de éste, sino que proceden de otros continentes. Respecto á la primera hay vacilaciones en determinar su procedencia. Quiéranla unos, los menos y sin razones poderosas ó datos concluyentes, como verdadera autóctona, salida de un centro de creación propio de América, y otros, del centro único, por filiación directa ó indirecta, de donde salió la especie humana, y que en la diferenciación de razas ha poblado el mundo conocido. En cuanto á la segunda, todos la dan por no propia del continente americano; los más afirman su origen asiático, y muchos la clasifican como altaica.

Por lo que respecta á las razas indias, se cree igualmente que proceden del Asia. De todas las teorías, la que les asigna origen mogol, mediata ó inmediatamente, es la verdadera y la predominante entre antropólogos y etnógrafos. Sin embargo, un eminente etnógrafo de mucha ciencia y autoridad se ha pronunciado en contra. Pero sus objeciones no han hecho mella. Lo que él califica de *mogol-montá* podrá serlo por lo que se refiere á la supuesta intervención del elemento mogol en otros pueblos. En los precolombianos, todas las probabilidades, pero todas, son en pro de la procedencia mogólica. No hay que olvidar la vitalidad de expansión de las razas que componen esta familia, y su importancia en períodos antiquísimos de la etnogenia de los pueblos.

Tenemos, pues, dos razas prehistóricas: una altaica y otra quizá también asiática, aunque algunos, muy pocos, dan como insegura su procedencia, si bien, en definitiva, no afirman que sea americana: y un número de razas indias que estudiadas desde todos los puntos de vista, se ve que no proceden de la propia América, sino de otros continentes, optando los más por el asiático, y emparentándolas con las mogólicas.

Para que mejor se pueda apreciar como consideramos este parentesco, lo damos en la siguiente suma:

Pueblos negros.

Pueblos caucásicos.

Pueblos mogoles:

{ Malayos
 { Polinesios.
 { Mogoles.
 { Articos.
 { Americanos:

FAMILIA	GRUPO	PUEBLO	
Atabascana	} Central Meridional	Chipewianos Apaches.	
Oregoniana		Chinuco	Chinucos.
Californiana	} Magudéheló Achomawi	Maquelchelos Achomaurises	
Puebloana		} Paduco Moqui	Comanches. Tigüex.
Misisipiana	} Choctawo Creck		Sikasawes. Seminoles
Misuriana		} Pawnia Sioux Osage	Aricaris. Dakotas. Jowaises.
Pensilvaniana	} Algonquin Luage		Abenaquises Delawares
Canadiense			} Iroqués Tsalaquíé
Mejicana	} Misteca Othomi Chichimeca	Zapotecas Otomies Aztecas.	

J. VIDAL Y JUMBERT.

Desde Cardedeu

Octubre de 1225.

Vist y comprobat per el batlle del Sr. Rey que de poch profit li servía á sa il-lustríssima, reyal persona la quinta part dels fruits que treya de las terras que tenía á Cardedol, resolgué repartirlas, donant-ne tres pessas á Bernat de Montells y á sa muller, com tal que aquestos li paguin nou porchs de cens cada any; y d'entrada vint sous barcelonesos, equivalents á vuitanta vuit de marca d'argent, y no regoneixent altre senyor dominical que á D. Jaume

12 Abril de 1232.

Un document, de 1393 nos diu que en la data mes amunt posada, D. Jaume va declarar *bras y carrer de Barcelona*, á les universitats de Cardedeu y Vilamajor y á las parroquias de Santa Susagna y Sant Juliá de Alfons en virtut de quin privilegi formaren part de la Batllia de dita ciutat com á membres y vehins seus entrant per consegüent á disfrutar de les mateixes gracies, llibertats, y prerogativas de que gaudís aquella en lo present y en lo pervindre.

Apar per altres documents del mateix registre, que tant important privilegi no'l doná D. Jaume *gratis et amore* sinó mitjansant quãrtos, lo que no es d'estranyar sapiguent que'ls Reys, allavors, tenien de pagar ab capitals seus la major part dels gastos de guerras y tot quãnt els mancava pel seu us particular, aduch per las cosas mes indispensables de la vida, com son el menjar, veurer, vestir... lo mateix que qualsevol ciutadá. Y si no ho pagaben oh quedaven á déurer, com feya frecuentment D. Jaume, que fins debía al seu barber, al cuíner, al selleter ... á tothom, que ab tot era gran, inclús ab vicis y tranquilitat. Per aixó quant anava á un poble que'l coneix'en, com lo devien conèixer á Cardedeu perque no era dels que menos frecuentava, per fer la pau dels gastos que feia, li devien demanar privilegis, qu'ell accedia, á la vegada per millorar l'estat de la població. Aixó no vol dir que acabats els quãrtos, tingués inconvenient en rompre paraulas, trãctes, y fins juraments lo mateix que alguns del seus successors, com veyém á Cardedeu mateix, qu'empenyan tots els drets el tenen á la població á una persona extranya, permetén que sos convehins á truch de grans sacrificis, se desempenyin ab diners seus, ab escriptura formal y jurament per part dels Reys de que no tornarán á ferho, y no obstant al cap de poch temps ab la major tranquilitat tornan á empenyarse com si res s'hagués fet ni dit.

Per una cópia treta en 1271 de dos pergamins originals, sabem, que trovantse á Vilamajor Guillem Gruny batlle de Barcelona, es suplicat per els homens de Cardedeu y Vilamajor perque fassi observar dos reyalis privilegis que desde Girona els doná D. Jaume, l'un de 4 Nonas Octubre 1244, referent á la manera de formarse las causas en la batllia y l'altre de 18 Kaludas Febrer 1251 absolgentlos de la prestació de Delme de olivas y rahims, lo que prometé dit batlle fer cumplir al peu de la lletra.

12 Febrer de 1262.

Jaume I eximeix, renuncia y absol ó tots y qualsevulle homens dels termes de Cardedol y Vilamajor, presents y veniders, perpetuament, sens restricció ni substitució d'altre dret, pago, ni res absolutament á ell ni á cap de sos successors dels (mals) usos *intestiam cugutiam* vel *exorquiam* de tal com millor pugui enténdres á fi de que'n siguin comple-

tament lliures, franchs é inuviures per tota la vida.

(1) Donat á Barcelona.

Camí de l'autonomia municipal

3 Septembre de 1264.

D. Jaume concedeix á perpetuitat á tots y á cada un dels vehins de Cardedol puguin discutir y resoldrer devant de son batlle qualsevol qüestió que tinguin entre ells, á no ser que's tracti d'alguna mort, en quin cas haurá l'enténdri el batlle de Barcelona axís com també s'estará á la seva sentència quant una de las parts litigants sigui vehí d'altre poble.

A mes, no vol que'ls sayons del batlle de Barcelona puguin castigar als vehins de Cardedol, á menos que's tracti d'un homicidi.

Donat á Cardedeu (2)

Carta a poble:

12 Maig de 1272.

Sápigan tots que Nos Jaume per la gracia de Deu rey d'Aragó, Mallorca y Valencia compte de Barcelona y d'Urgell y senyor de Montpeller á honor de nostre Senyor Jesuchrist que's doná á si meteix per nosaltres pera redimirnos y á utilitat de nostra terra y de rostres homens presents y futurs fem edificám y construhím una vila y fortalesa ab muralla y estacada y tot lo demés á eixas cosas necessari en lo terme del Castell de Vilamajor en un lloch que's diu Cardedol y á obs de l'obra de las preditas muralla y estacada donám y assignám tots nostres rédits y exidas de la pre dita vila de Cardedol y de las Franquesas del Vallés y de la Maresma per gracia especial d'avuy en IIII anys prop vinents y continuament complerts: quals rédits y exidas volém que's recullin y rebin en avant durant tots els IIII anys sobredits per ma de Bernat de Montells y de Pere de Lledó y s'esmersen en la dita obra per quant nos els fem y constituhim procuradors de l'avans dita obra donantlos y concedintlos llicencia y plé poder de fer dita muralla y mateixa estacada per qualsevulla llochs que vulgan y tal com á ells els semble que haja de ferse á utilitat de la propia vila. Y ademés volém que lo camí públich que va de

Barcelona á Sant Celoni passe en avant per la pre dita vila de Cardedol y que'ls predits Bernat de Montells y Pere de Lledó tallen y pugan tallar ó trencar lo camí ó via antigua (1) per la qual se va suara de Barcelona á Sant Celoni en aquells llochs ço es hont els semble que haja de ferse á efecte de que tots els transeunts ó sia anants y vinents de Barcelona á Sant Celoni passen y'ls sia precis passar per la pre dita vila de Cardedol: prohibintlos fer mament y.....

(Continuará)

LAUREA DALMAU

LA VEHINA

ACCIÓ DRAMÁTICA.

(Continuació.)

Al cap d'un moment, va á escoltar al pas de la porta: y al veurer que no hi ha ningú, mira al carrer per la finestra y després se passeja. Torna al pas de la escala, y crida:—Maria! Maria! Se passeja novament, y s'entreté ab un diari que's treu de la butxaca, y després torna á mirar per la finestra. Al cap d'un moment torna á encendre la pipa, que se li havia apagat. Pausa.

ESCENA QUINTA

EN MATEU Y LA MARIA

Al sentirse la fressa de que ella puja, torna á la porta de la escala.

MATEU

¡Maria! ¡Maria!

MARIA desde mitja escala.

Ja pujo. (En Mateu fa un respir de satisfacció.)

(r] Mujent

(1) A 9 de Septiembre de 1209 el Rey Don Pere absolgué de dits *males usos* als vehins de Vilagoma avuy S. A. de Vilamajor. (Aquest antecedent lo desconeixen els historiadors de Catalunya)

Archiu de Sant Pera, fol. 4—2.

(2) Sortí de Barcelona el dia 1, arribá á Cardedeu el 3, el 5 se trobava a Girona y el 9 era á Perpinyá. Al tornar de Perpinyá, 5 Octubre va donar igual privilegi als de Vilamajor.

MATEU

Y donchs? que tal? *Mirantla ficsament, com si vulgués llegirli el resultat á la cara!*

MARIA

Ay! be... Estich cansada... (*Bleixant ab forsa.*)

MATEU, *acostantli una cadira*

Seu! reposa! Y qué? que t'ha dit?

MARIA

Y en Llorens?

MATEU

Es fora: ja ha sortit. Digas: que t'ha dit? Heu parlat gayre?

MARIA

Si... forsa...

MATEU

Us heu entés?

MARIA

Si...

MATEU

Peró, á les bones? desseguida?

MARIA

Si, si: y m'ha contestat molt francament.

MATEU

¡Encara!

MARIA

M'ha dit que ja s'ho pensava que nosaltres no ho volíam.

MATEU

No s'ho ha de pensar la mala púa! Pudé's creu que encara ens honra.

MARIA

Peró qu'ell li deya sempre que nosaltres ja hi consentíam.

MATEU

¿Que? en Llorens?

MARIA

Si. En Llorens. Qu'ella, sempre li suplica que la deixi, perquè veu que no es per ell, però que may ne treu res...: que fins se barallan....

MATEU

Y perquè no deixa ella á n'ell, si tant ho vol?

MARIA

Ja li he dit... però diu qu'ella no pot! que l'estima massa!

MATEU

La bagassa! mes que bagassa! ella volgués... lo que vol mirar de ben pescarlo.

MARIA, *ab transició*

Donchs, ¿veus, Matéu? á ne mi no m'ha pas fet tant mal efecte la vehina!

MATEU

¿Qué?

MARIA

Y aixó que ja has vist qu'haver de tractar ab una dona aixís, m'era un sacrifici...

MATEU

Fins á ne tu, t'ha engrescat?

MARIA, *no fentne cas*

Al trucar, ella m'ha sortit á obrir: ha sortit ab una pessa de roba á la ma; devía estar cosint... Y aprop de la finestra, hi havíó la seva pobra mare cega, ab un mitj riure als llabis... No se perquè, pero m'ha semblat sentirhi com una flayre de petons á n'allí dintre!

MATEU

Es clar, probra cega! No veyent rés, li deu poguer fer créure lo qu'ella vulga...! Que en deu esser d'hipócrita!

MARIA, *no fentne cas*

Y anava arregladeta... tota bufona... al dirli qui era, m'ha fet entrar á una saleta petita, y alli hem enrahonat... M'ho ha dit tot: que havia sigut dolenta, que s'havia corretjit, qu'ara trevallava molt, y que l'estimava al nostre fill! que s'hi havia entregat, no sab perquè! per amor, per ver amor, com pot estimar un'altra dona qualsevol....

MATEU

No! lo qu'es de *labia*, ja's veu que la sap llarga! quina pinta hi deu haver!

MARIA

Y m'ha dit que no hi tenia cap ilusió no més que estimarlo molt y molt, per qué havia sigut mala dona: pero que si no, l'hauria tinguda en ferlo ben felís. Y qu'ell, sempre li deya que no'n volia saver res del seu passat; qu'ara era honrada, y qu'havia de ser seva legalment, com ho son les altres, y qu'ella s'hi resistia per no ferli mal á n'ell....

MATEU

Y donchs? que s'ha tornat ximple el nostre noy?

MARIA

Y qu'ella no podia créure que nosaltres ho volguessim may, y qu'aixó era el seu gran dupte, però que comprén que sense en Llorens no podrá viure.

MATEU

Oh, ja! com si no'n deguéis tenir altres de repost!

MARIA

Donchs, ¿veus? á ne mi m'ha semblat qu'ho diguéis de cor.

MATEU

Tú si, que, encara que t'escorxessin... Be, però, al fi, ¿que heu dit de profit? que heu acordat?

MARIA

Mira; jo li he dit qu'aquesta nit havia arribat d'aquella manera....

MATEU

Y que ha dit, ella?

MARIA

Qu'era que s'havían barallat per lo mateix de sempre. Ella, que la deixés, que'l comprometia, que durfa el mal viure á casa nostra; y ell, ferm en continuarhi, y que nosaltres al fi ja li permeteríam

MATEU

Ho devia volguer dir al revés!

MARIA

Després li he contat lo qu'ha passat aquest matí, y la resolució que hem prés de deixar al nostre fill.

MATEU

Aixís, dona, aixís! y qué ha dit, ella?

MARIA

Que may consentiria que per ella ens vingués la desgracia á casa nostra; que comprenia que per les seves culpes no podia aspirar á res de noble, y que procuraria posarhi remey...

MATEU

Si? y no ha dit com?

MARIA

Tota plorosa m'ho ha dit: que ja n'havia parlat al noy varies vegades; que se'n aniria lluny, ben lluny, ahont may més cap home la pogués trovar....

MATEU, *estranyat*

¿Qué?

MARIA

Y aixó m'ho deya baix, perquè la cega no ho sentís: Que marxaria ben lluny, y qu'allavors nosaltres, sense ella entre mitj, seríam ben felissos ab el nostre fill y ab la dona honrada qu'ell se busqués...

(Segueix)

A la Poesia

A tú, Deua coberta d'egregia vestidura
 t'estima tot lo món
 per tú's postran à terra, los sers de la Natura
 las Deuas del Olimpi
 los titàns de Caucasia, las musas d'Helicón.
 Els rics homens et guarden, dintre cobertas d'or
 y urnas d'argent daurat,
 y'ls pobres que t'estiman, ab tan ó mes amor
 dins rústicas cobertas
 en foradadas caixas, d'arbre vell y corcat.
 Entre'ls grecs tu regires, entre'ls persas y juéus
 entre'ls guerrers romàns
 sectaris de Mahomas, los indis y sos Deus
 els chinos, els escitas
 y ara també regeixas, en mig dels catalans.
 Per tú'l trovador vibra ab dalit la sua lira
 y toca tot lo jorn,
 per tú's fá l'home savi, y tot mortal suspira,
 per tu cantan las musas
 y'ls escriptors s'inspisan, voltàn al téu entorn.
 La Patria't dona un ceptre, la Fe't posa corona
 trono't forja l'Amor,
 lo Cel mantell et penja, tribut la Pau et dona
 la guerra vassollatge,
 la Llibertat t'estima, l'Historia es ton tutor.
 F. M. G.

NOVES

Lo Cassino de Granollers en honor a Guimerá.

Diumenge passat invitats per lo digne President d'aquesta Societat, assistirem a la vetllada que's donà pera festejar al gran dramaturch y poeta, al insigne Guimerá.

Eran cosa de les nou de la nit que ja l'espaiós saló d'espectacles del Cassino donava bo de veure. Tant les llotges de baix y de dalt com les butaques estaven animades per un públich escullit y selecte, mes ben dit, per lo millor de nostre societat que pogué assistirhi.

Devant de tan bell espectacle, comensá la Companyia catalana del Teatre Romea de Barcelona per posar en escena, baix la direcció del senyor Torelló, lo drama del genial poeta titulat «Terra Baixa.»

Lo difeíl paper de *Marta*, executat per la senyoreta Daroqui entussiasmá'l públich que l'aplaudi sorollosament en tots els finals d'acte y també en mitj d'escenas importants.

També lo senyor Nolla estigué admirable, representant ab molt d'art la gran figura de'n *Manelich*

Li valgué molts aplausos igual lo senyor Torelló ab son paper de *Sebastiá*.

En fi, tan *La Nuri* qu'era la senyoreta Oliva com els senyors Daroqui, Llorente, Aymerich, Lluelles y altres que hi prengueren part foren calurosament felicitats y aplaudits.

Un cop acabada dita representació y després d'un curt intermedi, l'orquestra La Catalana va tocá la popular Sardana de «La Santa Espina,» del Mestre Guimerá y música d'en Morera.

Quan se repetiren els acorts de la hermosa Sardana, aixecaren lo teló, presentantse a la vista del públich l'escenari convenientment arranjat ab tota mena de plantas y un retrat d'en Guimerá que per cert se veia molt poch per lo petit y al ensemps per esser enrotllat de llorer en espés ramatge.

Aquest cuadro portava per nom «¡Gloria á Guimerá!» y fou escrit espresament per dita festa pel Sr. Garrell, essent confiada la recitació del mateix a les Srtas. Daroqui qui representava «La Poesia Vallesana» y Faura que simbolisa «Granularia.»

Fou molt elogiat lo treball del Sr. Garrell y al ensemps foren molt aplaudits los recitats.

Llegiren treballs literaris apropiats al cuadro els Srs. Vicens Boix, Turu. Sisa, Canellas y Garrell d'aquesta Vila y els Srs. Torelló y Daroqui de la Companyia Catalana de Romea. (1)

Tots ells foren molt aplaudits.

Aquest cuadro, finalisá a la llum de fochs de bengala, y amb una pluja de flors pera coronar l'apoteosis.

Després d'un molt llarch intermedi s'estrená per primera volta a Granollers «La Baldirona» obra

(1) El treball llegit pel Sr. Boix fou original del Sr. Francesch Bassas y el recitat pel Sr. Mer era del Sr. J. Vidal y Jumbert.

també del gran Mestre dirigida pel Sr. Daroqui y prenenthi part tota la Companyia.

Un aplauso a tots ells que feren passar un ben distret rato al públich qu'omplena'el local.

Vagi la nostra mes coral felicitació pel digne President de la Societat Cassino de Granollers y pels demés que ab llurs esforços han ajudat a fer d'aquesta patriòtica festa, un acte digne de tot un poble que demostra seguir la corrent de civilització que arreu inspira.

El Pont

Pensem donar una grata nova als nostres suscriptors, fent a saver als qui no ho sápigam ja, que dies passats en la Cambra Agrícola Oficial del Vallés, es rebé un telegrama comunicant que lo Sr. Ministre havia firmat l'aprovació de les obres pera la construcció del Pont que ha d'atravessar la riera en lo lloch destinat a la unió de Granollers ab la carretera de Caldes.

Mes també convé fer remarcar, segons ens diuen, que les condicions presentades pel Govern abans de fer la construcció son: 1.ª Que la Diputació Provincial vé obligada en fer lo ramal de carretera que junyirá la carretera de Barcelona ab lo peu del pont. 2.ª Que l'Ajuntament de Granollers ha de votar una subvenció de 15.000 pessetes.

Sapiguent aixó nosaltres aventurém dir, que per part de la Diputació no se'ns negará aquesta petita almoyna devant d'una obra de gran importancia per bé de la nostre Vila, si tenim en compte lo gran interés que té lo nostre Diputat Provincial perque's resolgui satisfactoriament aquest assumto.

Are, en quant a lo que fassi l'Ajuntament no dubtém tampoch que donat el bon zel dels nous concellers, al entrarhi farán tots els possibles perque's voti aquesta insignificant cantitat en comparació de les ventatges immensas que ha de reportar y que ha de costar.

Ens podém donar per molt satisfets que'l Govern no hagi posat més grossos obstacles an aquesta obra tan anhelada no sols pel poble de Granollers sino també dels demés pobles del encontorn.

VALENTI TURU.

En la Societat Unió Lliberal, hi há la Companyia de Opera Española é Italiana, dirigida per lo primer Mestre, D. Rodolfo Cavagliani y en la que hi prenen part la popular D.ª Maria Gay y lo tenor

D. Manel Utor, además del Bariton Joseph Sanahuja y lo Baix D. Coll de Colet.

Ens posaren en escena las óperas «La Favorita» «La Marina» y «Caballeria Rusticana.»

Lo públich aplaudi sorollosament a tots quants hi prengueren part, puig am general feren una bona execució de llurs papers.

Per avuy está anunciat «El Legó de San Pablo», obra en 3 actes y 5 cuadros, lletra de N. Caballero y música del insigne mestre Caballero.

Per clou de la festa lo tenor D. Manel Utor, cantarà ¡Oh Paradisso! de la hermosa ópera «La Africana.»

En lo nombre vinent parlarém més estensament d'aquestas óperas representadas.

Divendres passat se tocaren sardanes per la cobla Granollerina «Els Sendras» en la plassa de can Sinia y podém ja assegurar que al menys un cop cada setmana n'hi haurá en lo mateix lloch, probablement per tot l'estiu.

Un aplauso an els joves organitzadors de tan bella y patriòtica festa que proporciona una estona d'esbarjo y al ensemps de cultura an aquest poble nostre que com tots també desitja seguir les costums tradicionals de la terra, fent aixis que no's perdin balls tan nostres, tan catalans.

Pró una observació, jo crech que tot aixó aniria molt mellor, si tots els joves posats de comú acort fundessin an aquesta Vila, prenent exemple d'altres una societat «Foment de la Sardana» ahont d'en tan en quant s'en toquessin de sardanes ja ab la cobla ó bé fins ab piano, an que fos per ensenyar a un bon nombre de noies y joves a posar los peus be y a fer els punts bé, un cop aixó aprés que ja no serveixen de destorb en qualsevulla sardana que's fiquessin, allavors se'ls podria ensenyar lo contar y repartir.

Desitjo que aquestes ratlles lo vent no se le emporti y an aquest fi jo'n parlaré ab algún jove per portarho a cap.⁵

Crido l'atenció d'aquest particular, especialment pels joves del «Orfeo Esplet Granolleri,» que si volen poden obrir en lo mateix local una secció anomenada «Foment de la Sardana.»

Imprempta de Jaume Joseph.—Granollers.

V^{DA} DE P. BORET

REPRODUCCIONES

ARTISTICAS

FOTOLITOGRAFIA

FOTOGABADO

AUTOTIPIA

ESTEREOTIPIA

TRICROMIA

Aribau, 9. Interior.
BARCELONA.

J. JOSEPH VILARDEBÓ

IMPREMTA Y RELLEUS: TREVALLS ECO-
NOMICS, MATERIAL MODERN PERA OBRES
Y REVISTAS. ESPECIALITAT EN TARJETAS
PERA L'COMERS Y L'INDUSTRIA.

GRANOLLERS.

Santa Elisabet, 3.

Francisco Soler y Trias

Aceites y Grasas Comestibles

Aceites y Grasas Lubrificantes

SUCURSALES

DEPOSITOS

GIJON: Langreo, 12.
BILBAO: Granvia, 38.

MAERID, CADIZ, SEVILLA, ZARAGOZA,
SANTANDER, CORONA Y VIGO.

EN GRANOLLERS; REPRESENTANTE

Valentín Turu

Academia Politécnica

SECCION DE CIENCIAS

DIRIGIDA POR

Joaquín Planas Rosich

INGENIERO INDUSTRIAL

SECCION DE LETRAS
DIRIGIDA POR

Joaquín Planas Rosich

ABOGADO

Director Administrativo

Manuel Planas Rosich

5, Plaça de la Universiad, 5
BARCELONA.

Ebanistería moderna

DE

Jerónimo Sors

Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.—Se hallan muebles de lujo y de todas clases.

Calle de la Palma, 26.—GRANOLLERS.

Objetos de escritorio

Seilos de goma y metal, festones. Asartido de postales desde las más económicas á las más lujosas.

JOSÉ XIRAU Calle de San Roque, 15
* GRANOLLERS *

..... IMPRESIONES Y ENCUADERNACIONES

Oficina de Farmácia

A. Trullás Más

Calle de Prim, 16.-GRANOLLERS.

MOSAICOS * E * F * ESCOFET & C

S en C

Ronda San Pedro 8 Barcelona